

Малчика. Гле, гле, још ће бити какво љубавно писмо! (Отвори и прочита) Ко би се томе надао! (Смеје се)

Соколовић

Соколовић { Шта је? Шта је?
Јена

Малчика. Чујте и пазите! (Чита):

„Госпођице Малчица
Ви сте за ме првинача,
То сам одмах видно
Само сам се стидио
Да вам кажем усмено,
За то ево писмено
Поштено је мишљено:
Будите ми женска ^{дамскионикт}, в а до мешка
То вас моли — Тошица. (Смеје се).

Xa, xa, xa!

Соколовић. Та то је просидба!

Малчика. И то у стиховима... на лепом са-
тинијаром папиру — са 'намолованим прободе-
ним срцем', — ал' где, има још и *Postscriptum!* (Чита):
Још се ово дођаје
Пословица српска је,
Она тласи? Избирач
Најде да не отирач. "Избор" је то један

ИФ АДРИЈА ОРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
„Славија“ „Шоља“ „реја“ Управа народног позоришта

припремила је пропштога петка (26. јануара) нашој позоришној публици речику усниду. Тога вечера приказивана су два новитета позоришна, оба малена, али у тојистој жанру, што су улоге извониле наше најбоље глумачке спаге.

И „Сланик“ је шаљива игра у једној радњи од Тер-
пера у којој се, исчезава, позната женска призивара, да
мора у кући бити кавге кад се просне со. Млада Зорка
топли се у блаженству што је пре два дана добила мужа
по својој вољи, а и Милан је срђан, преребан, што га
жена тако силно љуби већ пушта два дана. Његов стари
ујак ученик је тај среће и мора цело драго јутро да
слуша читаву бујицу од речи из препуних срдаца, све
док не дође чорбана сто. Још ова иниција посекана,
али ето ти превали се несретни „сланик“. Ту мора бити
кавге, тврди млада женница, а Милан се смеје. Кад женка
што тврди, а муж се на то смеје, ту, да боме, мора
бити кавге, па мада су обожајуће венчани, а томе је
наравно прив — сланик. Цела је сцена већином та
„супружеска“ кавга, бевазлена чисто немачка кавга, као
што је и супстрат кавге немачког порекла. Тоби се мо-
гла лако и прогрети, да је само писан и умео лепше, да

момче за избор! Ха, ха, ха! Тошица — мой просилац, са његовим носем! Ха, ха, ха!

Јован (студи) Ево још једно писмо!

Малчика. Још једно? Да се није господин Тошица предомислио? (Прими писмо, — Јован оде). Господи Солововићки! То је на вас мати!

Јеца. Отвори само, дете моје, па прочитај!

Малчишко (ученици читају) „Попштавана госпођо! Ја сам тако слободан био заљубити се у вашу кћер, „Шта?“ За то сам тако слободан умом лити вас за њену руку! „Дакле и он?“ „И бићу тако слободан кроз један сахват за одговор добији. Штанцика Лазић“. Прекрасно да то је већ и други младожења.

Соколовић Јеца {Два просиоца

Савета. Заиста Малчика то се зове спеша!

Малчина! Срећа! За што срећа?.. Право да
ти кажем мене није ни најмање изненадило!
Шта више, не би се чудила и да дође трећи!

Савета. Треби? **Малчика. Треби просилаш!**

Јован (студи) Ево још једно писмо!

ВІДОВЛЕНІ ІМІ СІРІАНОВІ
(Наставник єв.)

и то би овој олакшавао да се оствари
холорине своју замисао, али хад се томе једном недо-
статку приодда и осудица у визу, и то у комаду, који
се назива „шалбива игра.“ то је онда најшалчивије па-
целом делу његов наслов. Уз то је трећа особа (ујас)
ијема, и мора, бити да нас захима својим добрим апе-
титом док се овој двоје на празно кавље. А да се одиста-
кавжише на празно види се отуд, што на крају дела
нико живи не умеше казати, ко има право. Може бити
да би нам то умех казати стари ујак по што се добро на-
јео, али баш хад се он спремаше да говори, спусти се
кортина, и ми стојасмо једни крај извора. Али ми се за-
то не срдимо, јер не држимо, да би нектар стаквог из-
вора могао бити сладак.

Припавијачи се својски трудиште да својом вештином загладе техничкe недостатке тога дела и до њих за цело није хрвица, што се публика на крају хладно одавала

— нека упунте ту хладиоћу на адресу пишишеву. А публика се нација није одавала, што стоји, већ на оној висини, с које се излете, осем уследе вејштаке, и душевна забава у козоришном делу. То сведочи најбоље понашање публике на крају другог новог комада.

„Шоља тјеј“ Ово је деоце из радио Француз, који има-
ђаше и друштвено уграђености и техничке рутине, а пре-

вео га Гига Гершик за то, што је био кадар да и једно и друго распозна у њему. Желили бисмо да сви наши преводионци тако разборито бирају, као наш брат „Гига“, па би се уверили, да наша публика уме да награди своју усладу с искреним признањем. Таква дела, да, како, испиту и јаку глумачку спагу, али за њих се и мала радо изврсна спага приказивачка, за то, што зна да је у узлови створено пространо поље за индивидуалну вештачку репродукцију. Кад је наш Телечки проучио то вредно позоришно делце, он је за љубав камуфлеове улога — а вељда мало и за љубав ожедијелих рецепзијената — одразивно за једно вечно да нам даде осетити, колика је мој вештине глумачке, кад се види на своме земљишту.

Вредно је, да се позабавимо мало с овим деоцем за то, што смо уверени, да ће за друго још занимати нашу публику по свима српским крајевима.

Пред нама је, кад се дигне завеса, господско предсобље. Слуга дрема на фотелју, као криво му је, што је — слуга, па мора да чека на господину, која је у среду поћијоши на игралци, па одлази да се мало одмори. Тако што је изашао, завири у собу Камуфле и види да је празна утрчи као да хоће ту да се прикрије. Тако и јесте. Камуфле је тако стражар, да се боји и од пројача, дакле од стајаџа, који је већ по себи па гласу са недостатком опе врлине, што се зове јупаштво. Сиромах младић, био је — пригра нам — приватан чиновник, па сад „фацира“, он хтеде, као и други срећанији људи, мало да са позабави на игралци, али ту, па несербку, панђе па свога пројача, коме се давно већ уклања с пута. Он хтеде и сад то да учини, али узалуд: његов гонитељ јури га узастопице по дворани, у ходнику, па улицу — — нема спасења! Јадан Камуфле у највећем страху јурне у једне каруце, које стајају крај неке господске куће. Кочијаш је дремао, па кад чује да лупише врата, он помисли, бунован од ена, да је господинина, па јури кући. Капија се отвори и затвори; Камуфле хтео не хтео мора у клопку. Док нам је непричачао своју невољу и попса да разгледи пусте дворе што се преобратише за и у тамницу, долази власник куће барон Вилдеј кући са својом баронијом; обое лутити што их екипажа није дочекала, те морајају у простом фијакру да се врате кући. Барон хоће да се врати у друштво, вељда да разгледи своју злу вољу; бароница мало ревнује; барон опет мисли, да је за њу било обожатеља на балу, па се још више лути, кад види да му жена из освете вељда то не пориче озбиљно — пред нама је мала „стена“ аристократског мириса, и кад се баронски глумац те скене срдито удали, смешља баронска глумица, како ће ревнивашку мало боље да га заузеда. За ту намеру нада јој Камуфле у среду поћи као с неба, и кад се устрешена бароница увери, да то није „лонов“, него беззламен човек, кад чује, како је дошао у кућу, она га бира за трећег глумца у тој шаљивој игри домаћој. Камуфле постаје надзорником добара баронских и бароница га позивају да узме с њоме у друштву „шољу теја“, јер зна да је у другој соби барон, који ће чути њихов разговор. Лукава жена разговара се с беззленим младићем у ономе тону, у ком се вељда вечерас разговарала у салону с руским дипломатом, па

кога је барон мало ревнив. Ситуација је чисто хумористична: Камуфле истини мисли, да је бароница мало „буништу“ кад га држи за грофа руског који се тукао по „Кавказу“, али он из предуверљивости улази у ту шалу, а публика се смеје, почем је већ размисила за плет. Кад је бароница мислила, да је већ доста била нежна са својим новим надзорником, она одлази, а за мало стоји Камуфле пред јаросним супругом. Но где чуда, овај стражар, који је бегао од пројача, заузимље мушко држење према француском Отелу, јер га држи за „бившег надзорника добара“, па налази, да је посве природно, да се човек лути, кад га терају из куће. Ово писоразумљење, изведене у типом облику, бива за публику све то смешније, што је озвијница ситуација двију „конкурентата“ и кад се већ сита наслеђа, писац у русавицама уводи у нову ситуацију. Камуфле, који је тако срећан или несрећан да га барон држи за руског грофа, не ће да се бије с мачевима, он би пре дао и своје ново звање — идеал свију звања — надзориштво баронских добара. Ха, ха! — смеје се барон у својој лутини, јер види, како га је жена изиграла. Он хоће да се свети, па се удружује са Камуфлеом, да се привидно бију у врту, па да застраши своју жену. Али Камуфле се боји и од привидног — боја; он воли сам да звекеће са сабљама у мрачном парку, док барон из своје собе гледа своју до крејности устрешену жену, како пада у господску несвестницу, која обично за мало пролази, те, се цела шала, српши тиме, да шолју теја место Камуфлеа, попије барон са својом женом. Писац је и у својој шали скроз демократ, јер кад на крају бароница, да би умирила свога мужа, заповеда своме новом надзорнику, да „сервира“ чај за господину, овај поизвља исту заповест — слузи, и то је у целоме делу шаљве јупаштво камуфлеово.

Мало је у нашем репертоару позоришних дела, које ће и занимали и насладити публиките захтеве па и одмерене, као што је „Шоља теја“. Замисаљајује човека мислиоца, замисаљају драмског вештака, а говор позиваоца дубиле човечија срца. Камуфле је скроз оригинални карактер, какви се ретко виђају у друштву; он је ћоноше у најлепшем издању, он је као оно благ прометан дан, кад сунце светли кроз танке облаке. И камуфлеов је дух застрт тако благим облацима. Али ипак прозире талојасно, да се не сме ни помишљати на блесавот, и у томе видимо ми оригиналност тога карактера. Кад узмемо да је камуфлеова нарај дијаметрално противположена нарави телечковој, па додамо да је Телечки извео Камуфлеа у природној боји његовој, то ћемо схватити колико је у тој узлови вештачко умео да вљада својом индивидуалношћу. Публика је то схватила, јер на крају представе једногласно је трипут изазвала Телечког, посноца главне улоге.

Не можемо том приликом прећутати, да је г-ђа Маринковићка својом игром у оном моменту, где се устрешено клони од Камуфлеа, држећи га за лопова, створила с Телечким једну траги-комичну групу, с којом би се глумци и на много бољим поворницима него што је наша могли поносити.

M.

Издaje управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

24. ПРЕДСТАВА

У НОВОМЕ САДУ У ПЕТАК 2. ФЕБРУАРА 1873.

У НОВОЈ ПОЗОРИШНОЈ ДВОРАНИ:

МАКСИМ ЦРНОЈЕВИЋ.

ТРАГЕДИЈА у 5 чинова, с певањем, написала др. ЛАЗА БОСТИЋ, за позорницу УДЕСИО А. ХАЦИЈ,

ТРАГЕДИЈА У 5 ЧИНОВА, С ПЕВАЦЕМ, НАПИСАНО ДР. ЛАЗА КОСТИЋ, ЗА ПОЗОРНИЦУ УДЕСИО А. ХАЦИЋ,

МУЗИКЛ ОД А. МАКОИМОВИЋА.

С 0 5

Милић Шереметовић, Јован Ђорђевић, вожвода
Ђура Кујунџић, Надан Бојимир, Соколовић,
Радоје Црногорци, Пешић, Марковић, Рашић.

Шешић. ти и јадо
Бунић. да се јадо
Стечић. да јадо
— Збива се у **Млеткама**
и у **Паној Гори**

и у Црној гори.

Улазниците продају у писарници позоришној (стану матичином) од 9—12 пре подне и од 3—5 са сата после подне, а после на каси.

Ко од наших претплатника жељи своја места за ову представу задржати, нека се изволи тога ради пријавити у позоришној чесарници најдуже до 11 са хата пре подне.

Г. Милева, Станишићева излази као Анђелија први пут на позорницу.

Од „Зборника позоришних дела“ изашло је досад пет свезака. У првој је свесци „Школски надзорник“, у другој „Шаран“, у трећој Честитам“, и „Француско-пруски рат“, у четвртој „Краљева сеја“, а у петој „Максим-Пријевић“. Прве две свеске стое 20 новембра, трећа 30 новембра, четврта 50 новембра, а у петој свесци стое 20 новембра.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 10 САХАТА